

Vesmír, středové provedení virtuality

Bohumír Tichánek

Vypátrejme, zda žijeme ve virtuální realitě - zážitcích světa, podložených Informatikou. V něm vědomí člověka sleduje předložené obrazy, jak se okolo posunují. Doplněné hmatovými zážitky iluzorních sil vyvolávají trojrozměrné dojmy. Pak ale Země s člověkem neobíhá kolem Slunce, naopak. Kdesi jsem o obíhání něco četl...

Nehledejte již ve starých knihách duchovní vědění a poznání skrytých dějů, protože se mnoho změnilo od času, kdy jsem promluvil v Ježíši a zjevil, že Otec je v Synu a Syn v Otcí. Od toho času započalo obnovování a nové posvěcování všech porušených věcí, vkládání do nich nových zákonů i účelů.

Zavřete staré knihy. Jejich moudrost byla potřebná do tohoto času, který je už minulostí. Na prahu vašeho života již stojí budoucnost, a pro ni je nutno vědět víc o mně i o člověku, o hmotě, Zemi i vesmíru. [1]

OBSAH

1. Úvod
2. Bezvýsledné výpočty
3. Vesmír jednotlivým tvorům
4. Mája novověku
5. Jiní
6. Člověk jako televizor
 - 6.1. Člověku bývá zdrojem zážitků televizor
 - 6.2. Nehmotnému vědomí bývá zdrojem člověk
 - 6.3. Nebo je skutečnost mnohem složitější...
7. Kvantová mechanika
8. Člověk ve světě
9. Kde je hmota?
10. Teorie relativity
11. Jak si představit Sluneční soustavu?
12. Závěr

Literatura, odkazy

1. Úvod

Základem Sluneční soustavy je nám Slunce, doprovázené skupinou oběžnic. Astronomové můžou váhat, jak různá obíhající tělesa zařadit, třídit. A jakým asi způsobem planety, planetky, komety a meteoroidy vznikly? Mají ty děti jednoho rodiče, anebo - jsou tu i vnoučata? Některé přišly zdaleka?

Jak asi byly zařazeny na svou dráhu? Vždyť k určité **vzdálenosti** od Slunce patří **rychlost** - právě potřebná k setrvání oběžnice na té které dráze. Soulad dvou fyzikálních požadavků byl zajištěn pouhým nepromyšleným výbuchem hmoty ze Slunce? Není bezpečné dávat odpověď.
[0]

2. Bezvýsledné výpočty

Provedení Vesmíru hodnotím matematikou. Ta sleduje otázku: vnímáme Vesmír, vytvořený z hmoty rozmístěné v prostoru? Takový převládající lidský názor je podložený našimi pěti smysly. Ale je jen jednou z možností.

Vědecký (i mimovědecký) základ – matematika – často směřuje Euklidovský výpočet do ztracena. Bezvýsledný výpočet znevažuje existenci lineárního světa. Iracionální výsledky jsou jen přibližné.

A kdo se skrývá právě ve zbývajícím detailu výpočtu? Mávnutím rukou výpočet zaokrouhlíme, znepřesníme.

Učitelé žádali, aby školní řád zakazoval nabíjení mobilů školní elektřinou. Proč? Možná proto, že milostivě sami pak to hodným žákům dovolí. Je to až příjemné, sám si zvolit přesnost výsledku – a nemít Vesmír naprosté přesnosti?

Vzdálenost dvou bodů v našem světě je konečná. Pak bezvýsledné počítání jejich vzdálenosti znevažuje skutečnost lineárního prostoru s umístěnou hmotou. Pythagorova věta s nekonečným výpočtem není paradoxem; prokazuje otáznou volbu světové geometrie.

Zkousím návrat zpět; od zavedeného Euklidova prostoru ($a^2 + b^2 \neq c^2$) ke smyslovému zrakovému zážitku. Jeho geometrizace s následnou matematizací není obtížná. Určí, že základem našeho světa je perspektivní prostor ($a + b = c$). Všechny obsažené výpočty má konečné - na rozdíl od lineárního světa, který podmiňuje kvadratické rovnice nepřesných výsledků. Podminují?

3. Vesmír jednotlivým tvorům

Vesmír má pro nás sice společný obsah, avšak uzpůsobený vždy osobitěmu uživateli. Vytvořený právě pro něj! Každému přichází vjemy jiného okolí, odlišně zmenšované zážitky vzdalované hmoty.

Vjemy ať přiděluje [Procesor](#). Řízení, jež čerpá údaje z bodové zásobárny. Perspektivní prostor nabízí starou krásnou Máju.

Podceňujeme tvora, pozorovatele s jeho kouskem hmoty. Je středem světa.

4. Mája novověku

Prokouknutelná Mája - dárkyně zážitků - připomíná svět, daný pohledem na obrazovku. Jedoucí kamera snímá záběry a televizní diváci vidí změny okolí, ač sami jsou **bez pohybu**.

Při jízdě vlakem podobně. **Nehybným** cestujícím se pohybuje jejich okolí, tak jako při chůzi! Anebo Měsíc a další tělesa se nad člověkem pomalu pohybují, jakoby namalované. Pak vědomí člověka může být pozorovatelem, podobně jak u sledování televize.

Sedí-li člověk ve startujícím letadle, i tam ho mám za **nehybného** pozorovatele. Ale přece jeho tělo je podrobena zrychlení? Kromě ubíhajícího letiště je tu navíc i tlakový zážitek zrychlení. Jakoby předávaný sedadlem do zad. Nabízím, že opět jde jen o informaci - hmatový zážitek dodávaný do vědomí tvora vesmírným Procesorem.

Obýváme svět - virtuální realitu?

5. Jiní

Pousmějí se lidé, kteří se s hraničními zážitky nesetkávají, ani o ně neusilují. O to víc by mohli přemítat nad nesouladem iracionálních výpočtů v lineární Euklidově geometrii - s našim světem konečných vzdáleností.

Jeden usilující popsal něco - nad rámec tělesné hmoty. Zážitek pohybu, ač tělo se nepohlo:

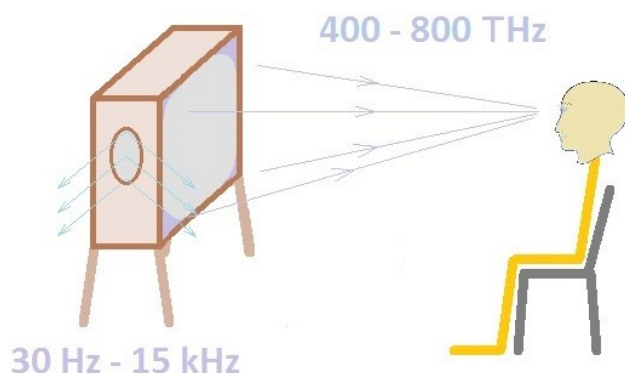
Znovu mě zkontrolovala po dalších asi pěti minutách, ale stále se nic nedělo. Krátce nato se však před mým vnitřním zrakem rozsvítlo světlo. Mělo podobu televizní obrazovky a celý výjev byl tak skutečný, že jsem tomu nemohl uvěřit. --- s.18

Mary Ann mě upozornila: „Drunvalo, teď se otočíme směrem doprava. Ten pohyb budeš vnímat uvnitř svého těla, tak se nelekni.“ Okamžitě jsem pocítil, **jako by se mé tělo natáčelo, a přitom jsem stále ležel nehybně na posteli.** Zorné pole obrazovky se začalo měnit, připadal jsem si, jako bych byl v kosmické kabině, která se otáčela proti směru hodinových ručiček. s.19 [2]

Člověka se chopí prudká mořská vlna, odnáší ho - do krve udeřeného o molo, a pořád je nepohyblivým pozorovatelem? Ano. Cítí na sobě tlak vody, jenž urychluje jeho pohyb a přece uvažují přepočít souvislostí z bodové databáze, jdoucí přímo do vědomí.

6. Člověk jako televizor

6.1. Člověku bývá zdrojem zážitků **televizor**. Předává člověku obrazy a zvuky (*obr. 1*).

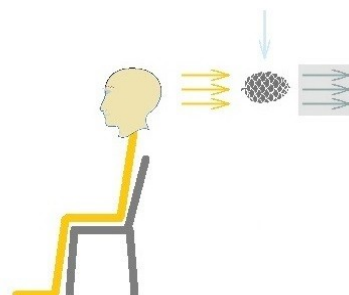

Obr. 1. Televizor dává zážitky člověku

6.2. Nehmotnému vědomí bývá zdrojem **člověk**.

Lidskému základu, vědomí sama sebe, je hmotný člověk jakoby televizním aparátem. Člověk může předávat svému vědomí vše, co vnímá (*obr. 2*).

Vědomí se nachází již mimo 3D hmotu, jak býváme nejednou upozorňováni.

Obr. 2. Člověk dává zážitky svému vědomí

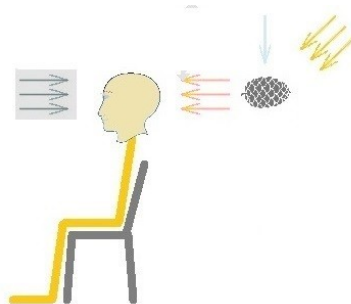
6.3. Nebo je **skutečnost mnohem složitější...**

Lidský organismus dostává zážitky ze svých smyslových čidel (očí, uší, pokožky, jazyka, nosu).

Avšak údaje jinam, do vědomí, se odebírají z šiřinky. Může být? Do ní ať vstupují údaje z Nadprostoru, od Vyšší civilizace (*obr. 3*).

Všechny úvahy jsou jen na prahu složitější skutečnosti.

[K tomu 4. a 5. kapitola, [Virtuální realitu vnímáme – B.T.](#)]

Obr. 3. Lidské vědomí získává zážitky z Nadprostoru skrz šiřinku

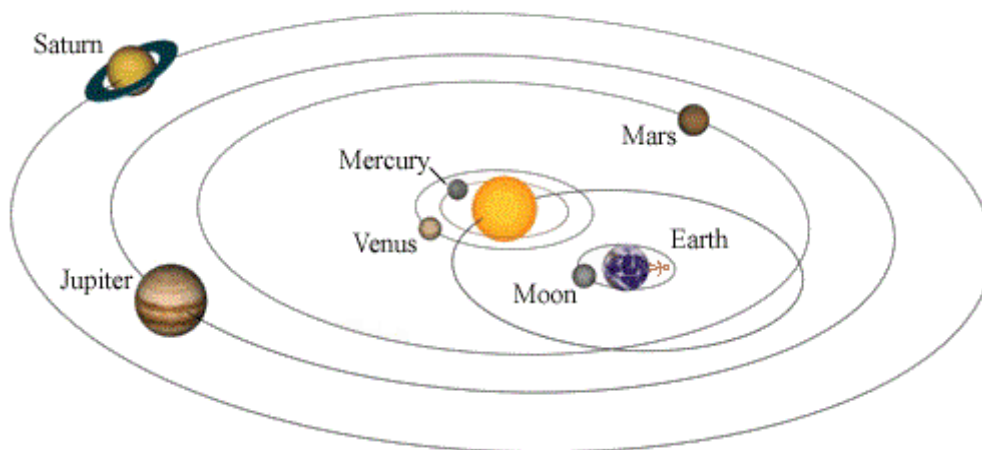
7. Kvantová mechanika

Ve světě virtuální reality si tvor bývá jistý tím, co svými smysly vnímá. Kdežto skutečným nevnímaným objektům může věřit. Vztahuje se to snad k známému příkladu z kvantové mechaniky? Fyzika popisuje zvláštní záležitosti pro místo, do kterého nevidíme.

Schrödingerova vymyšlená kočka je živá a mrtvá, a to až do zjištění nahlédnutím do krabice. Může být, že kočka je v obou stavech současně - mrtvá i živá. Fyzika totiž prokázala něco podobně zvláštního, že částice je prokazatelně naráz tady i opodál. [3]

8. Člověk ve světě

Základem ve virtuálním prostoru je nehybný pozorovatel. Když jen stojí na své oběžnici, pak je i ona bez pohybu. (*obr. 4*). Opět odvozuji ze způsobu pozorování televize. Velké žluté Slunce obíhá kolem Zeměkoule (Earth). Tím se střídá den a noc. Roční změny pak hledám ve vztahu Slunce k dvěma zemským obratníkům.

Obr. 4. Model Sluneční soustavy podle Tycho Brahe, 16. století (Upraveno, původ ze stránky Iowa State University)

Pohybují se tedy oběžnice, Slunce i vzdálené hvězdy. Obíhají, našemu vnímání vlastně namalované. Z pomalého obíhání vzdálených hvězd usuzujeme, že Zeměkoule se točí. A roční čtyři období dovolují uvěřit hvězdářskému názoru, že žijeme ve hmotě, že obíháme kolem Slunce. Zde však kladu důraz na lidské vnímání, a dbám iracionalit, jež znevažují hmotu v Euklidově prostoru.

[3.a] *Několik poznámek ke jménům: Koperník, Galileo, Kepler, Tycho, Riccioli (www.osel.cz)*

9. Kde je hmota?

Nastal zásadní zmatek? Každému tvoru Procesor nastaví jeho svět - a základ - hmota nikde?

Ne. Informace o výskytu rozlišených bodů vnímané hmoty dosazují do bodového – diskrétního prostoru (3D šachovnice). Tamní vzdálenost sousedních bodů není podstatná, nedefinuje se. Tak jako stejnou šachovou partii lze hrát jak na malé, tak na velké šachovnici.

10. Teorie relativity

Nepohyblivého pozorovatele zkusím podpořit i teorií relativity. Raketa vystartuje ze Země a svou rychlostí si zpomaluje čas. V kterémkoliv směru letu - stejnou měrou! I to přibližuje názor, že pozorovatel je středem a vše kolem něho je v pohybu. Zeměkoule je tedy v postavení základu, v zásadě nepohyblivá - když na směru letu rakety od Země nezáleží.

Jestliže se ve Vesmíru potkávají dvě tělesa z protisměru, s neznámým místem startu, uplatní se relativita. Právě tehdy jedno druhému přisuzuje zpomalený čas.

Jinak v posouzení rychlosti vůči základu - síti diskrétního posic.

Velmi rychlá raketa přistane na Marsu a tím by si mohla čas opět zrychlit. Při budoucím opouštění Marsu se jí bude znovu zpomalovat čas. Možná že **k ověření**, jak je to se zpomalováním času podle teorie relativity, něco přidají ještě i návštěvy cizí oběžnice. Souvislosti důkladně domyslet, popsat, je schopností znalých fyziků.

Názor: absolutní klidový prostor existuje. [[3.b](#)]

11. Jak si představit Sluneční soustavu?

Nesleduji hmotný svět, který by zde zůstal po odchodu posledního vnímajícího tvora. Obhajují vnímání hmoty, jež je podložena infortackicky. Takže naše skutečnost? Šalivá, někdy i pálivá.

Ze Země mohu pozorovat Slunce, které **kolem mne krouží**, a nakonec se schová na západě. Tato zásadní skutečnost je našim světem, dle mne naší virtuální realitou. V noci Slunce není, tedy je dál uschováno, přesunováno **v bodové databázi**. Září lidem na opačné straně světa.

Když se ke Sluneční soustavě blíží kosmický koráb z velké dálky, tehdy vidí naši soustavu tak, jak nám ji současná věda představuje. Kolem Slunce krouží planety; takový celý vjem cizinci získají, když jsou vzdáleni od všech planet se Sluncem.

Může být, že názor o důležitosti pozorovatele se podpoří tvrzením, že nahoře je jak Australan, tak i Čech na protějšku povrchu Zeměkoule. Čisté dětské posouzení. [4]

12. Závěr

V našem světě jsme závislí na svém těle. Výstižným se mi jeví takové provedení světa, kdy pozorovatel nikam neputuje, nýbrž ho míjejí vjemy okolí. Zajišťuje je pět smyslů, v jejich bezvadném provázání navzájem. Vědomí samo lze hledat v nějakém nadřazeném nadvesmírném působišti.

Jaký mají smysl zde popsané názory? Může být, že promýšlení fyzikálních záležitostí trochu směřuje k novým souvislostem.

Neposoudím, zda osvojením diskrétního prostoru vesmírné databáze se nakonec nějak obohatí fyzikální, chemické a biologické výpočty.

Literatura

[0] **Sluneční soustava – jak asi vznikla** – B. Tichánek. Dočítám se, že duchové Helios a Vesta měli svými silnými myšlenkami vytvořit všechny oběžnice a tak vznikla i naše Gaia

<https://hledani.gnosis.cz/slunecni-soustava-jak-asi-vznikla/>

[1] **Slovo Kristovo**. Podle duchovního poznání napsala Božena Cibulková v letech 1955 - 1965. Nakl. Gemma89, Praha 1995

[1.a] **Slovo Kristovo**. Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala a upravila Božena Cibulková, 1952 - 1972. <https://www.bozenkacibulkova.cz>

[1.b] **Vnitřní obroda. Úryvky z knihy Boženy Cibulkové** - úvod - Bohumír Tichánek

<https://www.tichanek.cz/Cibulkova/uvod-k-uryvkum-z-dila-Bozeny-Cibulkove.html>

[2] **Žít v srdci** - Drunvalo Melchizedek. Nakl. Plot, 2011

[3] **Kvantová superpozice vstupuje do makrosvěta** - Stanislav Mihulka

<http://www.osel.cz/8615-quantova-superpozice-vstupuje-do-makrosveta.html>

--- Schrödingerova kočka, tedy kočka zároveň živá a mrtvá, je nejkrásnějším myšlenkovým experimentem kvantové mechaniky. I když je to vlastně původně posměšná historka, dneska představuje nejznámější model jevu, kterému se říká kvantová superpozice, a při němž se, jednoduše řečeno, dotyčný objekt nachází v několika stavech zároveň. Kvantové superpozice obvykle fungují na úrovni částic, ambiciózní fyzici ale pokukují mnohem dál, až za hranice makrosvěta. ---

Selský rozum s tím má tak trochu problém, ale částice ve kvantové superpozici mohou být **na více místech zároveň**. Trvá to až do chvíle, kdy částice vejde do interakce se svým okolím, tedy do okamžiku, kdy otevřeme krabici se Schrödingerovou kočkou a dozvíme se, jestli je živá nebo mrtvá. ---

--- Oblaky rubidiových atomů proháněli laserovými paprsky uspořádanými do mřížky, přiváděli je do stavu superpozice a zároveň zjišťovali parametry těchto superpozic. V tomto systému se jim podařilo udržet kvantovou superpozici na vzdálenost cca 54 centimetrů, v časové škále kolem 1 sekundy. Klíčem k makroskopickým superpozicím Kasevichova týmu byla extrémně nízká teplota – méně než jednu miliardtinu stupně nad absolutní nulu, a společně s ní velmi opatrné používání světla, které by mohlo experimentální systém narušit a odstartovat dekoherenci.

*

Diskuse - **ve směru virtuální reality:**

Re: Re: Re: Re: Odmietam sa mačkou ďalej zaoberať

JN,2015-12-30 07:01:47

Taky si muzete predstavit ze zijeme ve virtualnim vesmiru a system na kterem simulace bezi vypocitava presnou polohu castice az tehdy kdyz je to potreba, tj. kdyz s necim reaguje. Stejne jako se v pocitaci nevypocitavaji pixely ktere nejsou videt dokud se neposunou na viditelne misto.

*

Diskuse - **ve směru – zážitky Vesmíru dané každému tvoru odlišné:**

SK,2015-12-30 10:38:48

Vysvetli te mi nekdo, jak to funguje, kdyz bych krabici s kockou a pozorovatele uzavrel do dalsi krabice a pridal dalsiho pozorovatele?

Dokud se neotevře krabice s kockou, je kocka v superpozici. Kdyz ji vnitřní pozorovatel otevře, kvantová funkce se rozpadne a on zjistí výsledek. Ale z pohledu vnějšího pozorovatele, který vnější krabici neotevřel je kocka stále v superpozici? Pravděpodobně se skutečným stavem otevřením krabice, říká teorie, ale které? Je rozpad vlnové funkce subjektivní (z pohledu pozorovatele) nebo objektivní?

Je možné, aby byl objekt v superpozici pro jednoho a pro jiného ne? Protože jsem neznal výsledek tohoto experimentu, byl pro mne v superpozici až do přečtení tohoto článku? Nebo v kterém časovém okamžiku se pro mne rozpadla jeho vlnová funkce?

Nejak si s temito otazkami nevím rady, vysvetli mi to nekdo povolanejsi? Diky

B.T.: Na své stránce zde připomenu odlišný přístup tohoto mého článku: Neuvažuji, že bychom měli hledět na celek Vesmíru, pro dva pozorovatele naráz - jak je obvyklé, jak i vkládá tazatel SK. Nýbrž nabízím posuzovat pohledem jednoho a nebo zase druhého pozorovatele, každého z jeho místa. To by mohlo zlepšit porozumění této problematice.

[3.a] **Koperník, Galileo, Kepler, Tycho, Riccioli** - Diskuse "Zde několik poznámek" - Vojtěch Sedláček <https://www.osel.cz/11167-galileo-galilei-vynalezy-a-astronomicke-objevy.html>

[3.b] **Slunce a teorie relativity - Jiří Rada** – kopie z časopisu T96/č.3, rok 1996

[4] **Klukoviny a tátoviny** – Ondřej Neff. Středočeské nakl. a knihkupectví, Praha 1980

"Počítali s tím, už když na Měsíc letěli. Nechali tam všechno, co nepotřebovali při návratu na Zemi. Proč by to měli brát s sebou? Auto i aparáty mají velkou hmotu a kosmonauti by na ni zbytečně plýtvali palivem."

"Ale táto..." řekl shovívavě. "Co na tom záleží, jak je auto těžké? Měsíc je přece nahoře. Dolů ta raketa letí sama!"

"Ve vesmíru neplatí nahoře a dole. Pro kosmonauta na Měsíci je Země nahoře. Svítí mu nad hlavou jako veliký modrý kotouč."

"Kosmonautovi to možná tak připadá, ale doopravdy je Země dole," řekl Matýsek.

"Jak to?"

"Vždyť my jsme tady. Tak tady je skutečnost."

"Pro nás Austrálie je dole, pod námi. Ale pro Australana je dole Československo, Praha, Matýsek."

"Ne. Já jsem nahoře."

"A co kdybys byl v Austrálii?"

"Zase bych byl nahoře. Vždyť to není možné, táto, abych byl dole. Protože bych spadnul."

VESMÍR, STŘEDOVÉ PROVEDENÍ VIRTUALITY

Řekl to přesvědčivě, s převahou člověka, který si je jist svou věcí. Konec konců, ani já moc nevěřím, že Austrálie je dole. Kdo ví, jak to s tou Austrálií je.

"Máš pravdu," řekl jsem, "Vždycky bys byl nahoře, i v Austrálii."

"Tak vidíš. A je škoda, že nechali auto na Měsíci."

"Velká škoda. Nechali tam dokonce tři auta."

Na to už neřekl nic. Odešel za Eve a když si myslel, že jsem pryč a neslyším ho, řekl jí:

"Táta se pokoušel povídat mi takovou legraci, ale řeknu ti, že jsem se moc nenasmál." s.50

*

Chlapeček třeba přijde domů a řekne: "Slon je savec. Učili jsme se to v prvouce."

"Proč je savec?"

"To nám neříkali. Asi proto, že saje frňákem vodu."

Jak vidno, Matýsek je v nauce o slonech dokonale vyzbrojen pro celý život. s.100

[5] **Náš neobyčejný vesmír** - Martin Rees. Nakl. Dokořán, 2002. Přeložil Aleš Drobek
fyzik Robert Jastrow z NASA: Mohl Bůh stvořit svět jinak?

"Vědec se namáhavě a úsilovně vydrápal na vrchol nevědomosti. Právě dobývá její vrchol a když zdolá i poslední hřeben, přivítá ho tam skupina mystiků a zakladatelů náboženství, kteří tam na něj již tisíceletí čekají..."

[6] **Co je život? Duch a hmota. K mému životu** - Erwin Schrödinger. VUTIUM, Brno 2004
(Orig. What is Life - Erwin Schrödinger. Publisher Cambridge University Press Publication, 1944)

Po našich dědech jsme zdělili žádostivou touhu po sjednoceném, všeobjímajícím vědění. Již i název našich nejvyšších institucí vzdělanosti připomíná, že univerzální aspekt byl od antiky po mnoho staletí jediný, který byl plně uznáván. Jak se však rozmanitá odvětví vědění v posledních asi sto letech rozrostla do šíře i do hloubky, ocitli jsme se před zvláštním dilematem. Jasně cítíme, že teprve nyní začínáme získávat spolehlivý materiál k propojení všeho poznaného v jednolité celek; avšak na druhé straně je už téměř nemožné, aby mysl jednotlivce plně ovládla víc než jen jeho malou specializovanou část.

Nevidím jiného úniku z tohoto dilematu (nemá-li být navěky ztracen náš skutečný cíl), než že se někteří z nás směle pustí do syntézy faktů a teorií, přesto, že o některých mají jen částečnou znalost z druhé ruky - riskující přitom, že se zesměšní.

